

תת"ע 2958/05/13 - מדינת ישראל נגד בנימין סעדון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2958-05-13 מדינת ישראל נ' סעדון

בפני כב' השופט דין סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בנימין סעדון

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

נגד הנאשם נרשמה הودעת תשלום קנס בנסיבותיה יוחסה לו עבירה של אי ציות לTIMEROR 818. הנאשם כפר במידותם לו.

במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרים מרהagi האני ואילנה בן יוסף.

מגRESTה של השוטרת אילנה בן יוסף עולה כי היא ומר MRAAGI האני אכפו עבירות של אי מתן זכות קדימה להולכי רגל ברחוב הרכבת 28 כאשר אז הופיע הנאשם, עצר את רכבו והפליא בקהלות ודברי גנאי נגד השוטרים שהיו באותו מקום. לאחר מכן הבחינה בו הגב' בן יוסף כשהוא יוצא רגלית מרוחב סמור (רחוב הנגב). מבדיקה שנערכה התברר כי הרכב חנה לצד אبني שפה אדום-לבן. על הרכב היהתו נכה CISAL גלאלים. הנאשם סיפר כי הוא הגיע עם אביו הנכח למקום אולם כאשר התבקש להציג את אביו (שהיה לטענתו בסמיכות למקום האירוע) הת חמק |.

מגRESTו של מרהagi האני עולה גרסה דומה לגבי עצירת רכב הנאשם והטחת גידופים בשוטרים. לשאלת מה גרם לשוטר לעזוב את המקום בו אף עבירה אחרת וללכט בעקבות רכבו של הנאשם ציין השוטר כי יש לו סמכות לעשות זאת וכי הם עוסקים בכל מה שקרה בדרך. לדברי השוטר, כמו לו בנסיבות המקירה סמכות מלאה לעצור את הנאשם בגין העלבת שוטר אך הוא לא עשה זאת. השוטר ציין - בוגדים לגורסתה של גב' בן יוסף - כי הנאשם לא אמר מילה וחיצי מילה על אביו הנכח אך הדגיש כי "כל דבר שקרה חייב בצד לאילנה בן יוסף". וכי "הינו קרובים.. אחד לשני".

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו. לטענתו, הביא את אביו הסיעודי לגורם היכול לדאוג לו לעובד זו שיסעד אותו. לטענת הנאשם כאמור, אביו היה עימו במהלך הנסעה והחניה כאשר על פי דין מותר היה לו בנסיבות אלה לחנותה היכן שchnerה. ציין כי במסמכים שערכו עד' התביעה אין ذכר לאדם נוסף עם הנאשם ברכב.

דין והכרעה

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

סעיף 2 [ב] לחוק חנית נכים קובע כי מותר להחנות רכב נכה גם מקום בו החנית אסורה ובלבד שהתקיימו תנאים מסוימים ובهم כי במקום אין חניה מוסדרת לנכים וכי החנית אינה גורמת הפרעה לתנועה. בהליך שהתנהל לא התעוררה כל טענה כי הרכב בו הוג הנאשם הפריע לתנועה או כי היה מקום חנית מוסדר לנכים שניתן היה להחנות בו.

גדר המחלוקת היא בשאלת אם הנאשם נסע עם אביו ברכב וכছה עונה להגדרת "מלואה" בחוק חנית נכים או שהוא היה לbedo כפי שצוין במסמכים שערכו עדיה התייעזה. במחלוקת זו אני סבור כי יש להעדיף את גרסת הנאשם הוואיל ולא מצאתי כי גרסאות השטרים בעניין זה אין אובייקטיביות ואף סותרות זו את זו. אסביר דברי: כאמור, העידו עדיה מצאתי כי הנאשם עזר את רכבו והטיח בהם גידופים ודבורי בלע. אין כל ספק כי גידופים אלה הגיעו בשוטרים. איש מעדי התייעזה לא הצליח למסור הסבר משכנע מדוע לפתעת פתאום עזבו שני עדים התייעזה את המקום בו אכלפו עבריה של אי מתן זכות קדימה במעבר ח齊יה ופנו לסתמה צדדים רק כדי לאתר את הרכב עמו הגיע הנאשם למקום. שוכנעתי כי המneau לביצוע האכיפה בעניין זה לא נבעה משיקולים מחייבים גרידא כפי שביקש העד מרהagi האני לשווות לאיורע. חשש זה מטעצם בשים לב לכך שבמקרים היו רכבים נוספים שחננו אף הם לצד אבני שפה אדום לבן ולא הייתה טענה כי כל אותם רכבים קיבלו דוח, כפי שקיבל הנאשם.

כאמור, העד מרהagi האני ציין כי היה צמוד כל העת לעדה אילנה בן יוסף. והנה, בעוד שהעדיה ציינה בעברתה כי הנאשם אמר שהתלווה אל אביו ואף נעשה ניסיון לאתר את האב צין העד האני מרהagi כי הנאשם לא אמר מילה וחצי מילה אודות אביו הנכחה.

ונכח חוסר האובייקטיביות של עדיה התייעזה בפרשא זו והסתירות בגרסאות כאמור, נותר בלבד ספק סביר בנוגע להמצאו של אביו הנאשם עמו ברכב ומספק זה זכאי הנאשם ליהנות.

כאמור, הנאשם זכאי בדין.

ניתנה היום, כ"ט בטבת תשע"ד, 01 ינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה